

Fare ve Kirpi

Jane MEADOW

Fare ve Kirpi

Jane MEADOW

Ormanın kenarındaki sıcacık bir çayırda, büyük yuvarlak kulaklı, kırmızı örgü atkılı küçük gri bir fare koşuşturuyordu. Adı Mia'ydı ve keşfetmeyi çok severdi. Serin bir sabah, yaprakların altın rengine döndüğünü ve rüzgârın serin estiğini fark etti. Kış geliyordu! Mia minik pembe burnunu kıpırdatıp, 'Uyuyacak sıcak bir yer bulmalıyım,' dedi.

Mia minik mavi antasına tohumlar ve meyveler koydu. Kış için mükemmel bir yuva yeri bulmak üzere yola ıktı. Yolda, ponponlu yeşil yün şapka ve yuvarlak tel gözlük takan, yuvarlak bir kirpi olan Harry'yle karşılaştı. 'Merhaba!' dedi Mia. 'Sen de kışlık bir yuva mı arıyorsun?' Harry başını salladı. 'Evet, arıyorum,' dedi yumuşak bir sesle.

Harry ve Mia ayırda birlikte y r d ler. B y k bir me e aėacının altında g zel bir yer buldular. 'Burası m kemmell olur!' dedi Mia ciyaklayarak. 'Yuvalarımızı yan yana yapabiliriz!' Harry g l msedi. 'Kulaėa ho  geliyor,' dedi. 'Kom u olur, birbirimize arkadaşlık ederiz.' B ylece yan yana yapmaya karar verdiler.

Mia yuvası için dallar ve yumuşak yosun topladı. Harry yuvası için kuru yapraklar ve otlar topladı. Bütün gün çok çalıştılar. Mia'nın minik patileri hızla hareket ediyor, uzun ince kuyruğu heyecanla sallanıyordu. Harry'nin kısa, tıknaz bacakları onu ileri geri taşıyordu. 'Yuvalarımız çok sıcacık olacak!' dedi Mia. Harry gözlüğünü düzeltti ve aynı fikirde olduğunu söyledi.

G nler kısıldık a Mia ve Harry birbirlerinin yuvalarını ziyaret ettiler. Mia'nın yuvasında k    k bir kapı ve yumuşak bir yosun yatak vardı. Harry'nin yuvası sıcacık ve yuvarlaktı. 'Evin  ok g zel,' dedi Mia. 'Seninki de  yle,' diye yanıtladı Harry. Birlikte oturup Mia'nın  antasındaki meyveleri paylaştılar. Dıřarıda r zg r esiyordu ama i eride sıcak ve mutlu hissediyorlardı.

Bir öğleden sonra Mia, 'Çalışırken hikâyeler anlatalım!' dedi. Harry başını salladı. 'Bunu isterim.' Böylece Mia, bir su birikintisini yelkenle geçen cesur bir fare hakkında bir hikâye anlattı. Harry dikkatle dinledi, siyah düğme gözleri parlıyordu. Sonra Harry, sihirli bir meşe palamudu bulan bir kirpi hakkında bir hikâye anlattı. Mia kıkırdadı ve minik patileriyle alkışladı. Hikâyeler işi daha hızlı bitiriyordu.

Ertesi gün yuvalarına daha fazla yaprak eklediler. Mia dalları taşırken kırmızı atkısı onu sıcak tutuyordu. Harry'nin yeşil şapkası kulaklarını sıcacık tutuyordu. 'Birlikte yaptığımız için çok mutluyum,' dedi Mia. 'Ben de,' dedi Harry. 'Yakında bir arkadaşın olması çok güzel.' Yan yana çalıştılar ve yuvalar daha sağlam ve daha sıcak oldu.

Bazen mola verip oynuyorlardı. Düşen yaprakların arasında saklambaç oynadılar. Mia'nın büyük kulakları, Harry'nin ayak seslerini duymasına yardımcı oluyordu. Harry'nin yuvarlak bedeni çimenlerin üzerinde usulca yuvarlanıyordu. Gülüşüp birbirlerini kovaladılar. 'Saklanmakta çok iyisin!' dedi Harry. 'Sen de aramakta çok iyisin!' diye yanıtladı Mia. Her oyunla arkadaşlıkları daha da güçlendi.

Kış yaklaştıkça hava soğudu. Mia ve Harry yuvalarının hazır olduğundan emin oldular. Mia her çatlağa yosun tıktı. Harry yuvasının etrafına yaprakları yığdı. 'Sence yakında kar yağar mı?' diye sordu Mia. 'Sanırım yağar,' dedi Harry. 'Ama biz hazırız.' Sıcacık evlerine baktılar ve çok çalıştıkları için gurur duydular.

Bir akşam dışarıda birlikte oturdular. Gökyüzü pembe ve turuncuydu. 'İlk kar tanesi hakkında bir hikâyem var,' dedi Mia. Harry yaklaştı. 'Bir zamanlar küçük bir kar tanesi düşmekten korkuyormuş. Ama sonra bütün diğer kar tanelerini görmüş ve yalnız olmadığını anlamış.' Harry gülümsedi. 'Bu çok güzel bir hikâyeye,' dedi. 'Bana bizi hatırlatıyor.'

Ertesi sabah Mia bembeyaz bir dünyaya uyandı. Gece kar yağmıştı! Yuvasından dışarı baktı. Harry çoktan dışarıdaydı ve yeşil şapkasındaki karı temizliyordu. 'Harry!' diye seslendi Mia. 'Kar geldi!' Harry başını kaldırıp el salladı. 'Gel bak!' dedi. Mia kırmızı atkısı dalgalanarak yanına koştu. 'Yuvalarımız yan yana,' dedi mutlulukla.

Mia ve Harry yuvalarını kontrol ettiler. İçerisi kuru ve sıcacıktı. 'İyi iş çıkardık,' dedi Harry. Mia başını salladı. 'Kesinlikle öyle.' Bir hikâyeyle kutlama yapmaya karar verdiler. Harry'nin yuvasında oturup bir meyveyi paylaştılar. Harry, balını paylaşan dost canlısı bir ayı hakkında bir hikâye anlattı. Mia dinledi, kendini sıcak ve güvende hissetti. Dışarıda usulca kar yağıyordu.

O gece rüzgâr uludu ama Mia ve Harry korkmadılar. Birbirlerine sahip olduklarını biliyorlardı. Mia seslendi, 'Harry, sıcak mısın?' Harry'nin sesi geri geldi, 'Evet, sıcakım. Sen?' 'Evet!' dedi Mia. Karanlıkta gülümsediler. Arkadaşlıkları soğuğu daha az korkutucu yapıyordu. Yalnız olmadıklarını bilerek, rüzgârı dinleyip uykuya daldılar.

Bütün kış boyunca Mia ve Harry birbirlerini ziyaret ettiler. Hikâyeler ve tohumlar paylaştılar. Karda oynadılar ve sıcak meyve çayı içtiler. 'Seninle kış çok eğlenceli,' dedi Mia. Harry aynı fikirdeydi. 'Arkadaşlar her şeyi güzelleştirir.' Hava soğuk ve karanlık olsa bile iyi bir arkadaşın sıcaklık ve neşe getirdiğini öğrendiler. Kalpleri mutlulukla doluydu.

Kış yavaşça bahara dönerken Mia ve Harry her zaman arkadaş kalacaklarını biliyorlardı. Yuvalardan daha fazlasını inşa etmişlerdi—bir arkadaşlık kurmuşlardı. 'Komşum olduğun için teşekkürler,' dedi Mia. Harry gülümsedi. 'Arkadaşım olduğun için teşekkürler.' Bütün yıl boyunca hikâyeler paylaşmaya söz verdiler. Ve hangi mevsim olursa olsun asla yalnız kalmayacaklarını biliyorlardı.

Böylece küçük fare ve kirpi yan yana mutlu yaşadılar. Yuvaları meşe ağacının altında, birlikte geçirdikleri ilk kışın hatırası olarak durdu. Rüzgâr soğuk estiğinde, arkadaşlığın en sıcak yuva olduğunu hatırlıyorlardı. Ve mevsimden mevsime hikâyeler ve gülümsemeler paylaşarak mutlu yaşadılar.